

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Urto/9/2019
Identifikačné číslo spisu:	6019010012
Dátum vydania rozhodnutia:	06.11.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Bargel
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:6019010012.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudkýň JUDr. Jany Serbovej a JUDr. Ivetty Macejkovej, PhD., LL.M. v trestnej veci odsúdeného O. B., v konaní o uznaní a výkone cudzozemského rozhodnutia, na neverejnom zasadnutí konanom 6. novembra 2019 v Bratislave, o odvolaní odsúdeného O. B. proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 5Ntc/2/2019 z 30. júla 2019, takto

rozhodol:

Podľa § 518 ods. 4 Trestného poriadku odvolanie odsúdeného O. B. zamietá.

Odôvodnenie

Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom sp. zn. 5Ntc/2/2019 z 30. júla 2019 rozhodol podľa § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov, o uznaní a výkone rozsudku Krajského súdu St. Pölten sp. zn. 13Hv 65/18y z 11. septembra 2018 v spojení s rozsudkom Vyššieho krajského súdu Viedeň, sp. zn. 23 Bs 313/18z z 29. novembra 2018, ktorým bol odsúdený O. B. uznaný za vinného zo zločinu znásilnenia podľa § 201 ods. 1 rakúskeho Trestného zákonníka, ktorého sa dopustil na skutkovom základe uvedenom v napadnutom výroku rozsudku.

Krajský súd zároveň rozhodol, podľa § 517 ods. 2 Trestného poriadku v spojení s § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona, že odsúdený bude vo výkone trestu odňatia slobody pokračovať bez jeho premeny v ústave na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomu rozsudku podal odsúdený odvolanie, ktoré odôvodnil tak, že nesúhlasí s odpykaním zvyšku trestu v Slovenskej republike, pretože žiadny ústav na výkon trestu mu nevie zabezpečiť také podmienky, aké má v Rakúskej republike, to sa týka aj podmieneného prepustenia. Nesúhlasí so svojím vydaním, pretože tým budú porušené jeho ľudské práva. Tiež vyjadril obavu, že ho budú v Slovenskej republike stíhať za jeho staré prečiny, preto požiadal, aby bol chránený zásadou špeciality, ktorá by ho chránila pred možných stíhaním na území Slovenskej republiky (č. 1. 91).

Najvyšší súd Slovenskej republiky preskúmal podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré rozsudku predchádzalo, pričom zistil, že odvolanie odsúdeného O. B. nie je dôvodné.

Pokiaľ ide o úvahy a závery krajského súdu, týkajúce sa nezistenia dôvodov na odmietnutie uznania cudzozemského rozhodnutia a splnenia všetkých zákonom predpokladaných podmienok na pozitívne rozhodnutie podľa § 17 ods. 1 zák. č. 549/2011 Z. z., prezentované v odôvodnení napadnutého rozsudku, tieto považuje najvyšší súd za relevantné, opodstatnené, dostatočné a vyčerpávajúce.

Skutok uvedený v rozsudku Krajského súdu St. Pölten sp. zn. 13Hv 65/18y z 11. septembra 2018 v spojení s rozsudkom Vyššieho krajského súdu Viedeň, sp. zn. 23 Bs 313/18z z 29. novembra 2018 ako zločin znásilnenia je trestným činom uvedeným v § 4 ods. 3 písm. ab) zákona 549/2011 Z. z. a teda súd neskúma, či ide o trestný čin podľa právneho poriadku Slovenskej republiky. Odsúdený je občanom Slovenskej republiky, má obvyklý pobyt na území Slovenskej republiky a teda bola splnená podmienka na rozhodnutie o uznaní a výkone „cudzozemského rozhodnutia“ uvedená v ust. § 4 ods. 1 písm. a) zákona 549/2011 Z. z.

Správne postupoval Krajský súd v Banskej Bystrici, keď pri uznaní rozsudku súdu štátu pôvodu rozhodol podľa § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. tak, že výrok o treste odňatia slobody ponechal bez premeny, keďže nezistil existenciu dôvodov uvedených v § 17 ods. 2, ods. 3 zákona č. 549/2011 Z. z. S ohľadom na druh trestu, dĺžku jeho trvania a trestnú sadzbu, je takýto postup zlučiteľný s právnym poriadkom Slovenskej republiky.

Prvostupňový súd správne postupoval aj v prípade, keď odsúdeného O. B. v zmysle § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia (najvyšší súd je viazaný zásadou zákazu reformatio in peius), pričom postupoval podľa § 517 ods. 2 Trestného poriadku, a teda že odsúdený bude pokračovať vo výkone trestu odňatia slobody bez jeho premeny.

Neoddeliteľnou súčasťou tohto výroku o treste je rozhodnutie o zaradení odsúdeného na výkon trestu odňatia slobody do toho ktorého ústavu na výkon trestu.

Pri tomto rozhodnutí, rešpektujúc ustanovenie § 17 ods. 4 zák. č. 549/2011 Z. z., nezohráva rozhodujúcu úlohu otázka podmiennečného prepustenia, či preradenia na výkon trestu do miernejšieho ústavu na výkon trestu, pretože Slovenská republika nevyužila možnosť podľa § 17 ods. 4 rámcového rozhodnutia rady ustanoviť, že pri každom rozhodnutí o predčasnom, alebo podmiennečnom prepustení sa môže brať ohľad aj na tie ustanovenia vnútroštátneho práva uvedené štátom pôvodu, podľa ktorých má daná osoba nárok na predčasné a podmiennečné prepustenie v istom stanovenom čase. Z toho vyplýva, že pri rozhodovaní o výkone trestu, nejde o otázku podmiennečného prepustenia, ktorá sa eventuálne bude v ďalšom priebehu konania riešiť podľa Trestného zákona Slovenskej republiky. Podstatným je, aby v zmysle § 17 ods. 4 zák. č. 549/2011 Z. z. nedošlo k uloženiu prísnejšej trestnej sadzby z hľadiska jej druhu alebo výmery. Preto najvyšší súd nemohol akceptovať argument odsúdeného o zhoršení podmienok po prípadnom podmiennečnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody.

Najvyšší súd konštatuje, že krajský súd dospel k vyhlásenému rozsudku po bezchybnom procesnom postupe a v súlade so všetkými procesnými ustanoveniami, ktoré tento proces upravujú. Najvyšší súd teda nemá žiadne výhrady, ktoré by mohol krajskému súdu vytknúť.

Nad rámec uvedeného najvyšší súd dodáva, že na odsúdeného sa zásada špeciality v zmysle § 21 zákona 549/2011 Z. z. vzťahuje ex offio (okrem ods. 2 predmetného ustanovenia), avšak z vyjadrenia Krajskej prokuratúry v Banskej Bystrici vyplýva, že žiadne trestné stíhanie voči odsúdenému na území Slovenskej republiky nie sú vedené (č. l. 75). Taktiež je potrebné poukázať na skutočnosť, že Rakúska republika ako štát pôvodu v osvedčení takýto súhlas neudelila a ani Slovenská republika, ako vykonávajúci členský štát, o takýto súhlas nežiadala, preto táto námietka odsúdeného nie je dôvodná.

Na základe vyššie uvedeného rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.